

Lieta C-556/23**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar Tiesas Reglamenta 98. panta 1. punktu****Iesniegšanas datums:**

2023. gada 4. septembris

Iesniedzējtiesa:

Symvoulio tis Epikrateias (Grieķija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2023. gada 2. augusts

Prasītāja:

Zougla AE

Atbildētāja:

Ethniko Symvoulio Radiotileorasis (ESR)

Pamatlietas priekšmets

Lūgums atcelt *Ethniko Symvoulio Radiotileorasis* (Valsts radio un televīzijas padome, turpmāk tekstā – “ESR”) lēmumu Nr. 99/2021, ar kuru prasītājai sabiedrībai tika piemērots administratīvais sods 80 000 EUR apmērā par standartiem neatbilstoša audiovizuālā satura pārraidi un 40 000 EUR apmērā par cilvēka cieņas un personības ievērošanas pienākuma neizpildi, kā arī jebkuru citu administrācijas darbību vai bezdarbību.

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu saskaņā ar LESD 267. pantu attiecas uz Direktīvas 2010/13 par audiovizuālo mediju pakalpojumiem, kas grozīta ar Direktīvu 2018/1808, interpretāciju saistībā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 1., 20., 21. un 49. pantu.

Prejudiciālie jautājumi

1. Vai Direktīvas (ES) 2010/13, kurā grozījumi izdarīti ar Direktīvu (ES) 2018/1808, mērķi un līdz ar to tās darbības joma ietver a) cilvēka cieņas un vērtības ievērošanas un aizsardzības nodrošināšanu un b) standartiem neatbilstoša satura pārraidīšanas, ko veic televīzijas pakalpojumu sniedzēji, novēršanu, it īpaši saistībā ar tādu saturu, kādu pārraidīja prasītāja sabiedrība šajā lietā?

2. Pieņemot, ka a) pienākums ievērot un aizsargāt cilvēka cieņu un vērtību un/vai b) aizliegums pārraidīt standartiem neatbilstošu saturu, un it īpaši saturu, kam ir tādas iezīmes kā apstrīdētajai pārraidei, ietilpst direktīvas darbības jomā, vai direktīvas 4. panta 1. punktam, to skatot saistībā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 20. un 21. pantā paredzēto vienlīdzīgas attieksmes principu, ir pretrunā tāda valsts tiesību norma, saskaņā ar kuru iepriekš minētie pienākumi ir noteikti visiem televīzijas pakalpojumu sniedzējiem, izņemot tos, kuri pārraida televīzijas saturu tikai ar interneta starpniecību?

3. Ja atbilde uz pirmajiem diviem jautājumiem ir apstiprinoša, vai valsts regulatīvajai iestādei, lai nodrošinātu direktīvas praktisko iedarbību, ir jāpiemēro valsts tiesību normas, atbilstoši kurām attiecīgie pienākumi ir vienādi piemērojami visiem televīzijas pakalpojumu sniedzējiem, arī tad, ja valsts tiesību aktos pienākumi un ar tiem saistītie sodi ir paredzēti visiem citiem televīzijas pakalpojumu sniedzējiem, bet ne tiem, kuri izplata savu saturu tikai ar interneta starpniecību, vai arī administratīvo sodu noteikšana par iepriekš minēto pienākumu neizpildi interneta televīzijas pārraidē, interpretējot paplašināti vai analogiski piemērojot atbilstošās valsts tiesību normas, kas attiecas uz citiem televīzijas pakalpojumiem, nav saderīga ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 49. panta 1. punkta pirmajā teikumā nostiprināto *nullum crimen, nulla poena sine lege certa* principu, to skatot saistībā ar tiesiskās drošības principu?

4. Ja atbilde uz pirmo prejudiciālo jautājumu ir noliedzoša un ja tiek uzskatīts, ka a) pienākums ievērot un aizsargāt cilvēka cieņu un vērtību un/vai b) standartiem neatbilstoša satura pārraidīšanas (un it īpaši tāda satura kā apstrīdētajā pārraidē) aizliegums neietilpst direktīvas darbības jomā saskaņā ar tās 4. panta 1. punktu, un gadījumā, ja dalībvalsts tiesību aktos, paredzot administratīvus sodus, šādi pienākumi ir noteikti televīzijas pakalpojumu sniedzējiem, kuri izmanto zemes, satelītu vai platjoslas apraides tīklus, bet tajos nav ietverti līdzvērtīgi noteikumi attiecībā uz interneta televīzijas pakalpojumu sniedzējiem, vai Direktīvas 2010/13 2. panta 1. punkts tās pašreiz spēkā esošajā redakcijā ir jāinterpretē tādējādi, ka kompetentajai valsts iestādei, pamatojoties uz vienlīdzīgas attieksmes principu, ir jāizskata iespēja noteikt administratīvus sodus par šādu noteikumu pārkāpšanu arī attiecībā uz interneta televīzijas pārraidēm?

5. Ja atbilde uz ceturto jautājumu ir apstiprinoša, vai, ņemot vērā iepriekš minēto un pamatojoties uz tādu valsts tiesību aktu interpretāciju, kas atbilst Savienības tiesībām, un it īpaši iepriekš minētajiem direktīvas noteikumiem, valsts

regulatīvās iestādes pienākums valsts tiesību normas, ar kurām noteikti šādi pienākumi, vienādi piemērot visiem televīzijas pakalpojumiem, neatkarīgi no to pārraides veida, ir saderīgs ar *nullum crimen, nada poena sine lege certa* principu un tiesiskās drošības principu, ievērojot to, ka šie pienākumi, kas valsts tiesību aktos ir paredzēti visiem citiem televīzijas pakalpojumu sniedzējiem, nav attiecināmi uz interneta televīziju?

Atbilstošās Savienības tiesību normas

Eiropas Savienības Pamattiesību harta (turpmāk tekstā – “Harta”): 1., 20., 21. un 49. pants.

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2010/13/ES (2010. gada 10. marts), par to, lai koordinētu dažus dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos paredzētus noteikumus par audiovizuālo mediju pakalpojumu sniegšanu (Audiovizuālo mediju pakalpojumu direktīva) (OV 2010, L 95, 1. lpp.), kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu (ES) 2018/1808 (2018. gada 14. novembris), ar ko, ņemot vērā mainīgos tirgus apstākļus, groza Direktīvu 2010/13/ES (OV 2018, L 303, 69. lpp.): 10., 16., 34., 102.–104. apsvērumi un 1., 2., 4., 6., 28. un 30. pants.

Atbilstošās valsts tiesību normas

Grieķijas konstitūcija: 14. pants (vārda brīvība un it īpaši preses brīvības aizsardzība) un 15. pants (televīzijas izslēgšana no preses aizsardzības noteikumiem un tās pakļaušana tiešai valsts kontrolei).

Likums Nr. 4779/2021, ar ko valsts tiesībās transponē Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu (ES) 2010/13 (2010. gada 10. marts) par to, lai koordinētu dažus dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos paredzētus noteikumus par audiovizuālo mediju pakalpojumu sniegšanu, kas grozīta ar 2018. gada 14. novembra Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu (ES) 2018/1808, un citus noteikumus, kas ir Komunikācijas un informācijas ģenerālsekretāra kompetencē (*FEK A' 27/20.2.2021*): 2. panta 1. punkts (definīcijas), 8. pants (Direktīvas 2010/13 6. panta transponēšana), 33. pants (ar ko *ESR* tiek piešķirtas pilnvaras uzraudzīt likuma piemērošanu un piemērot sodus), 36. panta 1. punkts (sodi, kas *ESR* ir jāpiemēro, cita starpā, par likuma 8. panta pārkāpumu).

Likums Nr. 2328/1995 par privāto televīziju un vietējo radio juridisko statusu, radio, televīzijas tirgus regulēšanu un citiem noteikumiem (*FEK A' 159/3-8-1995*): 1., 3. un 4. pants.

Likums Nr. 4173/2013, ar ko reglamentē jauno Grieķijas radio, internetu un televīziju (*FEK A' 169/26-07-2013*): 3. pants.

Prezidenta dekrēts Nr. 77/2003 par ziņu un citu žurnālistikas un politisko raidījumu ētikas kodeksu (*FEK A' 75/28-3-2003*): 1., 2., 4., 5., 8. un 9. pants.

Likums Nr. 2863/2000, ar ko reglamentē Valsts radio un televīzijas padomi un citas iestādes un struktūras radio un televīzijas pakalpojumu jomā (*FEK A' 262/29-11-2000*): 4. panta 1. punkts.

Likums Nr. 2644/1998 par maksas radio un televīzijas pakalpojumu sniegšanu un ar to saistītajiem noteikumiem (*FEK A' 233/13.10.1998*): 1., 10. un 12. pants.

Likums Nr. 3592/2007, ar ko reglamentē plašsaziņas līdzekļu uzņēmumu koncentrāciju un licenču piešķiršanu un citus noteikumus (*FEK A' 161/19-7-2007*), 1., 11. pants un 13. panta 5. punkts.

Īss lietas faktisko apstākļu un tiesvedības izklāsts

- 1 2021. gada 22. februārī prasītāja, kura nav tradicionāla televīzijas raidorganizācija, savā tīmekļvietnē pārraidīja programmu, veicot tiešraidi (*live streaming*). Tas bija raidījuma ieraksts, ko īstenoja radiostacija, kas pārraida, izmantojot tīmekļvietni. Radio programma tika pārraidīta no prasītājas tīmekļvietnes audiovizuāla satura veidā, parādot raidījuma veidotāju, kurš to prezentēja no radiostācijas telpām un raidīja digitālā veidā. Šīs pārraides laikā raidījuma vadītājs, atsaucoties uz nepabeigtu kriminālprocesu pret trešajām personām par pedofiliju, personīgi uzbruka konkrētiem politiķiem, viņus pieminot un izsakot apmelojošus un atklāti aizskarošus komentārus. Turklāt raidījuma vadītājs, nesniedzot nekādus pierādījumus, skaidri norādīja, ka politiķis, kurš ieņem augstu institucionālu amatu, “apzināti aizsargā pedofilus un pederastus un iesaka viņus atbildīgiem amatiem, kas ļauj viņiem apmierināt viņu slimo seksuālo apetīti”. Attiecībā uz to pašu politiķi raidījuma vadītājs vairākkārt skaidri norādīja, ka aiz viņa rīcības, iesakot pederastus atbildīgiem amatiem, ir kaut kas vairāk, faktiski norādot, ka attiecībā uz šo personu “pastāv arī ziņojumi par īpašiem aspektiem” un ka viņš tiek “atkārtoti pakļauts šantāžai” un, izsakot mājienu uz citu, konkrēti identificētu, politiķu lomu nelegālās pederastu aprindās. Turklāt raidījuma vadītājs, nesniedzot nekādus pierādījumus, arī netieši norādīja, ka pastāv tieša saikne starp nezināmu personu uzbrukumu pazīstamam laikraksta izdevējam un šī izdevēja rakstīto par minēto politiķi un viņa sievu.
- 2 Minētā lieta tika nodota izskatīšanai *ESR*, cita starpā pamatojoties uz Direktīvas 2010/13, kas grozīta ar Direktīvu 2018/1808, noteikumiem un Likuma Nr. 4779/2021, ar ko šīs direktīvas tika transponētas valsts tiesību sistēmā, noteikumiem. Minētā iestāde, konstatējusi, ka runa ir par audiovizuāla pakalpojuma sniegšanu saskaņā ar Direktīvu 2010/13 un Likumu Nr. 4779/2021, uzskatīja, ka valsts tiesību aktu noteiktajam pienākumam ievērot cilvēka cieņu un personību un aizliegumam pārraidīt standartiem neatbilstošu saturu ir jāattiecas uz “jebkuru audiovizuālo materiālu, kurš ir pieejams sabiedrībai, izmantojot brīvi pieejamas tīmekļa vietnes, un kura iedarbība uz tā skatītājiem var būt tāda pati kā tam līdzīgu materiālu iedarbība, ko pārraida

tradicionāli satura sniedzēji”, un līdz ar to arī uz televīzijas pārraidēm, ko pārraida internetā, lai arī šāda veida pārraides nav skaidri norādītas valsts noteikumos šajā jomā. Turpinājumā tā norādīja, ka “ar apstrīdēto programmu sabiedrībai (lielā mērā ziņu un faktu veidā) ir pārraidīts programmas vadītāja vērtējums un pozīcija, kam absolūti nav pierādījumu un kas ir aizskaroši pret tajā minētajām personām”, tādējādi izraisot “ārkārtēju pārraidītās radio programmas kvalitātes pasliktināšanos” un “klaju un nepamatotu minēto personu personības aizvainojumu”. Tāpēc *ESR* uzskatīja, ka prasītāja ir nav izpildījusi pienākumus, kas izriet no Likuma 2328/1995 1. panta 1. punkta un Prezidenta dekrēta 77/2003 2. panta 1. punkta, 4. panta, 9. panta 2. panta, 5. panta 1. punkta un 8. panta 1. punkta, kuros ir noteikts pienākums ievērot cilvēka cieņu un personību un aizliegts pārraidīt standartiem neatbilstošu saturu, kāds tika pārraidīts izskatāmajā lietā. Ņemot vērā iepriekš minēto, ar apstrīdēto aktu *ESR* piemēroja prasītājam administratīvo sodu 80 000 EUR apmērā par kvalitatīvi pazemojoša audiovizuālā satura pārraidi un 40 000 EUR apmērā par cilvēka cieņas un personības ievērošanas pienākuma neizpildi.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu motīvu izklāsts

- 3 Ar Likumu Nr. 4779/2021 Grieķijas tiesību sistēmā tika transponēta Direktīva 2010/13, kas grozīta ar Direktīvu (ES) 2018/1808 (turpmāk tekstā – “direktīva”). Saskaņā ar Likuma Nr. 4779/2021 33. panta 1. punktu pilnvaras noteikt sodus par šī likuma pārkāpšanu ir uzticētas *ESR*, kas ir neatkarīga regulatīvā iestāde, un sodi, ko tā nosaka, ir paredzēti tā paša likuma 36. panta 1. punktā, atsaucoties uz valsts tiesību aktiem, ar ko paredz īpašus sodus par vienīgi valsts līmeņa tiesību aktu radio un televīzijas jomā pārkāpšanu.
- 4 Vienlaikus valsts tiesību sistēmā paliek spēkā tie valsts tiesību aktu noteikumi, kas bija spēkā pirms iepriekš minētajām direktīvām un kas satur obligātus un aizliedzošus autonomus noteikumus, ar kuriem reglamentē radio un televīzijas pakalpojumu saturu un ar kuriem *ESR* piešķir pilnvaras noteikt attiecīgos sodus. Šīs tiesību normas ietver noteikumu, ar ko nosaka pienākumu ievērot personas vērtību un cieņu, un noteikumu, ar ko tieši aizliedz standartiem neatbilstoša satura pārraidi, kā arī saistītos noteikumus, kuros precīzē vispārēju standartiem neatbilstoša satura pārraides aizliegumu. Turklāt iepriekš minētajos valsts tiesību aktos ir iekļauti noteikumi, kuros precīzi norādīts *ESR* noteikto sodu veids un novērtējuma metode.
- 5 Tomēr no šo tiesību aktu attiecīgajiem apvienotajiem noteikumiem izriet, ka iepriekš minētie pienākumi ir paredzēti televīzijas pakalpojumiem, ko raidorganizācijas pārraida, izmantojot apraides frekvences (analogās vai ciparu) vai satelītu, bet nav paredzēti tiem televīzijas pakalpojumiem, ko internetā sniedz netradicionālas raidorganizācijas. Jāatzīmē, ka, lai gan tiesību aktu radio un televīzijas jomā, ar kuriem nosaka arī iepriekš minētos apstrīdētos pienākumus, piemērošana ar Likumu Nr. 3592/2007 ir paplašināta, iekļaujot arī radio un televīzijas pakalpojumus, kas tiek sniegti, izmantojot platjoslas tīklus, tomēr

saskaņā ar Likuma Nr. 3592/2007 15. panta 2. punktu tieši interneta televīzija atšķiras no citiem televīzijas pakalpojumiem, kas tiek sniegti, izmantojot platjoslas tīklus, un ir nepārprotami izslēgta no minētā likuma darbības jomas. Turklāt, interpretējot Likuma Nr. 2328/1995 3. panta 1. punkta a) apakšpunkta un Likuma Nr. 4173/2013 3. panta 1., 2. un 3. punkta apvienotos noteikumus, iepriekš minētie pienākumi attiecas arī uz to televīzijas raidorganizāciju tīmekļa vietņu audiovizuālo saturu, kuras pārraida savas programmas arī izmantojot frekvences (turpmāk tekstā – “tradicionālas televīzijas raidorganizācijas”). Savukārt uz operatoriem, kuri sniedz televīzijas pakalpojumus internetā un kuri nav tradicionālas televīzijas raidorganizācijas, neattiecas tās radio un televīzijas jomas tiesību normas, ar kurām ir noteikts pienākums ievērot cilvēka cieņu un vērtību un aizliegts pārraidīt standartiem neatbilstošu saturu, un tādējādi valsts regulatīvā iestāde nevar tiem piemērot attiecīgos sodus, plaši interpretējot vai analogiski piemērojot valsts tiesību aktu normas.

- 6 Tomēr saskaņā ar iesniedzējtiesas mazākuma viedokli saistībā ar valsts tiesību interpretāciju valsts regulatīvajai iestādei ir tiesības noteikt sodus par operatora, kurš pārraida tikai ar interneta starpniecību, sniegtiem televīzijas pakalpojumiem internetā, ja tiek konstatēts, ka nav izpildīti pienākumi, kas izriet no Konstitūcijas 15. panta 2. punkta un kas ir sīkāk precizēti valsts tiesību aktos.
- 7 Taču, tā kā atbilstoši iesniedzējtiesas vairākuma viedoklim no valsts tiesību normu formulējuma skaidri neizriet, ka šajās normās noteiktie pienākumi un no tiem izrietošie sodi ir piemērojami arī televīzijas pakalpojumiem, ko internetā sniedz netradicionāla televīzijas raidorganizācija, iesniedzējtiesa jautā, vai ar Eiropas Savienības tiesisko regulējumu attiecībā uz televīzijas pakalpojumu sniegšanu ir saderīgs tāds valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru pienākums ievērot un aizsargāt cilvēka cieņu un vērtību un aizliegums pārraidīt standartiem neatbilstošu saturu attiecas uz visiem televīzijas pakalpojumu sniedzējiem, izņemot tos, kuri pārraida televīzijas saturu internetā un nav tradicionālas televīzijas raidorganizācijas.
- 8 No Direktīvas 2010/13, kas grozīta ar Direktīvu 2018/1808, noteikumiem un tās apsvērumiem skaidri izriet, ka direktīvas mērķis ir panākt, lai mediju pasaulē, kurā ir īpaši spēcīga konkurence, tiktu piemēroti vienādi noteikumi personām, kuras uzrunā vienu un to pašu auditoriju (spriedums, 2015. gada 21. oktobris, *New Media Online GmbH*, C-347/14, EU:C:2015:709, 22. punkts). Lai sasniegtu šo mērķi, direktīvā ir izvēlētas divas metodes: pirmkārt, konkrētu pamatnoteikumu (koordinētu noteikumu) pieņemšana attiecībā uz saturu, kuru vienāda piemērošana dalībvalstīm ir jānodrošina visiem to jurisdikcijā esošajiem audiovizuālo mediju pakalpojumu sniedzējiem, un, otrkārt, noteikumu pieņemšana attiecībā uz audiovizuālo mediju pakalpojumu tirgus organizāciju dalībvalstīs, lai nodrošinātu atbilstību Savienības tiesību pamatprincipiem, kas jāpiemēro šim tirgum. Turklāt Tiesa, interpretējot iepriekšējo Direktīvu 89/552, norādīja, ka “ar Direktīvu nav pilnībā saskaņotas tiesību normas jomās, uz kurām tā attiecas, bet ir vienīgi paredzētas minimālās prasības Savienībā veidotajiem televīzijas raidījumiem, kurus paredzēts pārraidīt tās ietvaros” (spriedums, 2011. gada 22. septembris,

Mesopotamia Broadcast un *RojTV*, C-244/10 un C-245/10, EU:C:2011:607, 34. punkts). Attiecīgie pienākumi (cilvēka vērtības un cieņas ievērošana un standartiem neatbilstoša satura nepārraidīšana) nav ietverti Direktīvas 2010/13 koordinētajos noteikumos un tie tāpat nav skaidri noteikti Grieķijas likumdevēja pieņemtajos noteikumos, transponējot šo direktīvu. Taču pamatlietā *ESR* noteica divus atšķirīgus sodu par televīzijas saturu, kuru internetā pārraidīja netradicionāla televīzijas raidorganizācija un kurš ne tikai ietvēra kūdīšanu uz vardarbību vai naidu pret cilvēkiem viņu seksuālās orientācijas dēļ, pārkāpjot direktīvas 6. pantu, bet arī aizskāra cilvēka cieņu, pārkāpjot vienīgi valsts mēroga radio un televīzijas jomas tiesību normas, kurās ir paredzēts pienākums ievērot cilvēka cieņu un atturēties no standartiem neatbilstoša satura pārraidīšanas. Tāpēc ir svarīgi noteikt, vai mērķis nodrošināt cilvēka cieņas un vērtības ievērošanu un novērst pazemojoša satura pārraidīšanu ir iekļauts direktīvas mērķos.

- 9 Iesniedzējtiesa ir vienisprātis, ka uz iepriekš minēto jautājumu ir jāatbild apstiprinoši, jo no visiem Direktīvas 2010/13 noteikumiem, kas interpretēti, ņemot vērā Hartas 1. pantu, kurā cilvēka cieņa ir nostiprināta kā Savienības tiesību pamatprincips un kā pamattiesības, izriet, ka pamatnoteikumu kopuma par televīzijas pārraižu saturu koordinēšanas ar direktīvas starpniecību, kas ir vienādi jāpiemēro visām televīzijas pārraidēm neatkarīgi no to pārraidīšanas veida, mērķis ir nodrošināt cilvēka cieņas un vērtības ievērošanas minimālo līmeni un satura kvalitātes minimālo līmeni, tostarp vismaz raidījumos minēto personu goda un reputācijas aizsardzību (skat. direktīvas 28. pantu). Līdz ar to, lai gan direktīva nestandardizē abus attiecīgos pienākumus, tie ietilpst tās mērķos un līdz ar to tās regulējošajā darbības jomā. Tas izriet arī no dažu direktīvā paredzēto noteikumu formulējuma un mērķa, neatkarīgi no tā, vai audiovizuālā pakalpojuma saturs ietilpst koordinētajās jomās (Direktīvas 2010/13 28. pants un 30. panta 2. punkts). Tomēr, tā kā šāda direktīvas interpretācija nav pilnībā neapšaubāma, iesniedzējtiesai ir pienākums uzdot Tiesai pirmo prejudiciālo jautājumu.
- 10 Ja dalībvalsts, pamatojoties uz Direktīvas 2010/13 4. panta 1. punktu, izvēlas pieņemt stingrākus vai sīkāk izstrādātus noteikumus audiovizuālo pakalpojumu sniedzējiem nekā noteikts direktīvā, tai ir jāievēro vienlīdzīgas attieksmes princips, kurš ir Eiropas Savienības tiesību vispārējs princips, kas nostiprināts Hartas 20. un 21. pantā un kas liedz līdzīgas situācijas risināt atšķirīgi un atšķirīgas situācijas risināt vienādi, ja vien šāda attieksme nav objektīvi attaisnota (skat. spriedumu, 2013. gada 18. jūlijs, *Sky Italia Srl*, C-234/12, EU:C:2013:496, un attiecībā uz vienlīdzīgas attieksmes principu spriedumu, 2010. gada 14. septembris, *Akzo Nobel Chemicals* un *Akros Chemicals Ltd*, C-550/07 P, EU:C:2010:512, 54. un 55. punkts un tajos minētā judikatūra). Gadījumā, ja tiktu atzīts, ka attiecīgie pienākumi ietilpst direktīvas darbības jomā, iesniedzējtiesa jautā, vai direktīvas 4. panta 1. punkts, to skatot saistībā ar vienlīdzīgas attieksmes principu ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, ar kuru iepriekš minētos pienākumus un ar tiem saistītos sodus uzliek visiem televīzijas pakalpojumu sniedzējiem, izņemot tos, kuri pārraida savus raidījumus tikai ar interneta starpniecību. Šo iemeslu dēļ ir uzdots otrais prejudiciālais jautājums.

- 11 Ja atbilde uz pirmajiem diviem jautājumiem ir apstiprinoša, iesniedzējtiesa jautā, kā būtu jārikojas valsts regulatīvajai iestādei. Pamatojoties uz lietderīgās iedarbības principu un lai sasniegtu direktīvas mērķi, kas ir novērst cilvēka cieņu aizskaroša un nekvalitatīva televīzijas satura pārraidi, valsts regulatīvajai iestādei, interpretējot valsts tiesību aktus saskaņā ar Eiropas Savienības tiesību aktos ietvertajām norādēm, principā ir jāpiemēro tikai valsts līmeņa tiesību aktos paredzētās prasības un jāapsver attiecīgo sodu vienāda piemērošana visām raidorganizācijām, kas pārraida televīzijas saturu, neatkarīgi no pārraides līdzekļa. Taču Hartas 49. panta 1. punkta pirmajā teikumā ir nostiprināts *nullum crimen nulla poena sine lege* princips. Tiesa atzina, ka šis noteikums ir piemērojams arī administratīvo sodu gadījumā (spriedums, 2021. gada 24. marts, *Prefettura Ufficio territoriale del governo di Firenze*, C-870/19 un C-871/19, EU:C:2021:233, 49. punkts), un norādīja, ka sodu, arī ja tam nav krimināltiesiska rakstura, var piemērot tikai tad, ja tas ir balstīts uz skaidru un nepārprotamu juridisko pamatu. Turklāt tiesiskās drošības princips, kas saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ir daļa no Eiropas Savienības tiesību sistēmas un kas dalībvalstīm ir jāievēro, īstenojot tām ar direktīvām piešķirtās pilnvaras, pieprasa, lai tiesību akti būtu skaidri un precīzi un lai to piemērošana būtu paredzama tiem, uz kuriem tie attiecas. Tiesiskās drošības princips ir īpaši stingri jāievēro attiecībā uz noteikumiem, kuriem var būt ekonomiska ietekme, tā lai ļautu ieinteresētajām personām precīzi zināt tām uzlikto pienākumu apmēru (spriedums, 2008. gada 16. septembris, *Commissioners of Her Majesty's Revenue & Customs/Isle of Wight Council u.c.*, C-288/07, EU:C:2008:505, 47. un 48. punkts). Tāpēc pienākuma ievērot cilvēka cieņu un vērtību un/vai aizlieguma pārraidīt standartiem neatbilstošu saturu attiecināšana uz interneta televīziju, pamatojoties uz valsts tiesību aktu interpretāciju saskaņā ar Savienības tiesībām, kā arī ar to saistīto sodu noteikšana var pārkāpt *nullum crimen nulla poena sine lege certa* principu. Augstāk minēto iemeslu dēļ iesniedzējtiesa uzdod trešo prejudiciālo jautājumu.
- 12 Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzoša, iesniedzējtiesa jautā, vai valsts regulatīvajai iestādei ir pienākums vienādi piemērot valsts tiesību normas, ar kurām uzliek attiecīgos pienākumus, visiem tās jurisdikcijā esošajiem televīzijas pakalpojumu sniedzējiem un tātad arī interneta televīzijas pakalpojumu sniedzējiem, pamatojoties uz Direktīvas 2010/13 2. panta 1. punkta interpretāciju, saskaņā ar kuru “katra dalībvalsts nodrošina, lai visi tās jurisdikcijā esošo mediju pakalpojumu sniedzēju sniegtie audiovizuālo mediju pakalpojumi atbilstu šīs dalībvalsts tiesību sistēmas noteikumiem, ko piemēro plašākai sabiedrībai paredzētiem audiovizuālo mediju pakalpojumiem”. Iesniedzējtiesa uzskata, ka šis noteikums, kas tiek interpretēts, ņemot vērā arī direktīvas mērķi, ir jāinterpretē tādējādi, ka, ja dalībvalsts izvēlas piemērot savus noteikumus, kas pārsniedz direktīvā koordinētos pienākumus, tai ir jāpiemēro vienlīdzīgas attieksmes princips tādā nozīmē, ka, ņemot vērā arī direktīvas tehnoloģisko neitralitāti, šos noteikumus nevar piemērot tikai dažiem televīzijas pakalpojumu sniedzējiem un izslēgt citus, pamatojoties tikai uz satura pārraides līdzekļa kritēriju un bez objektīva šādas atšķirības iemesla.

- 13 Tādēļ, ja dalībvalsts tiesību aktos ir noteikts, ka virszemes, satelīta un maksas televīzijas raidorganizācijām ir jāievēro noteikumi, kas aizliedz programmu kvalitātes un cilvēka cieņas ievērošanas pasliktināšanos, par noteikumu neievērošanu sodot ar administratīvajiem sodiem, bet neparedz atbilstošus noteikumus interneta televīzijas pārraidēm, kompetentajai valsts iestādei, piemērojot vienlīdzīgas attieksmes principu, ir jāapsver iespēja piemērot administratīvos sodus par šo noteikumu pārkāpšanu arī interneta televīzijas pārraižu gadījumā. Tomēr, tā kā šī interpretācija nav pilnībā neapšaubāma (Tiesa vēl nav interpretējusi attiecīgo direktīvas noteikumu), iesniedzējtiesa uzdod Tiesai ceturto prejudiciālo jautājumu.
- 14 Ja atbilde uz ceturto jautājumu ir apstiprinoša, rodas jautājums, vai valsts regulatīvās iestādes pienākums, pamatojoties uz valsts tiesību interpretāciju saskaņā ar Savienības tiesībām, vienādi un bez diskriminācijas piemērot noteikumus, kas uzliek attiecīgos pienākumus visiem televīzijas pakalpojumiem, neatkarīgi no to pārraides veida, ir saderīgs ar *nullum crimen, nada poena sine lege certa* principu, jo attiecīgie pienākumi, kas valsts tiesībās ir paredzēti citiem televīzijas pakalpojumu sniedzējiem, neattiecas uz interneta televīziju. Šī iemesla dēļ iesniedzējtiesa uzdod piekto prejudiciālo jautājumu.
- 15 Iesniedzējtiesas ieskatā uzdotie jautājumi ir būtiski strīda izšķiršanai pamatlietā, jo, ja valsts regulatīvajai iestādei ir pienākums apsvērt iespēju noteikt sodus interneta televīzijas satura pakalpojuma sniedzējiem par pienākuma ievērot cilvēka cieņu un vērtību un/vai aizlieguma pārraidīt standartiem neatbilstošu saturu pārkāpšanu arī tad, ja valsts tiesību aktos nav šāda noteikuma attiecībā uz interneta raidorganizācijām, *ESR* principā pamatoti uzskatīja, ka šie pienākumi attiecas arī uz šādiem pakalpojuma sniedzējiem, un ka tā kā valsts regulatīvā iestāde var apsvērt iespēju noteikt attiecīgos sodus. Turpretim, ja Savienības tiesības pieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, ar kuru uz interneta televīziju attiecīgie pienākumi netiek attiecināti, vai arī, ja Savienības tiesības neļauj tos attiecināt uz interneta televīziju bez konkrētas valsts tiesību normas, lūgums par atcelšanu pamatlietā ir jāapmierina.